

PILOT

„Děkuji, že letíte v mém letadle, do tří dnů dorazíme do Francie.“

„Tři dny? Kdybych to věděl, tak ti na to, že ti budu dělat pasažéra, nekývnu.“

„Nech toho, Františku, oba víme, že by jsi nejradši dělal pilota.“

„Jo, ale tohle je moje letadlo, dědo, a tak jsem pilot já.“

„Jen počkejte, vy dva, jednou si koupím letadlo a vás ho řídit nenechám.“

„Jestli ale chceš řídit letadlo, dědo, můžu tě udělat pomocným pilotem.“

„Byl bych radši, kdybys byl pomocný pilot ty.“

„Já tohle letadlo vlastním, takže pilotuji já, ale jestli chceš, až vyrostu, budu mít svoje vlastní letadlo a tak tě nechám řídit až do Paříže.“

„Cho chó, tahle domluva se mi líbí.“

„Ani náhodou, pokud k tomu mám slovo já, až vyrosteš, Sami, tak nás do Paříže odvezeš ty.“

„Proč nemůžu já?“

„Protože by jsi mu to letadlo zničil.“

„Selin, létal jsem s letadlem čtyřicet pět let a nikdy nehavaroval.“

„Všechno je jednou poprvé a já to nebudu riskovat.“

„A tvého vnuka letadlo řídit necháš?“

„U něj mám jistotu, že nehavaruje.“

„Nejsou tady ve vzduchu ty mraky nádherný?“

„Nekochej se mraky a dávej pozor na cestu andílku.“

„Mě spíš zajímá jestli, tu nejsou nějaké nádherné letušky.“

„Já ti nestačím, ty darebo?“

„Držte se, budou menší turbulence. Letí proti nám hejno ptáků! Dědo udělej něco nebo spadneme z oblohy! Podívejte pod námi je náš dům! Vždyť mamka zrovna vaří! Ta nám vynadá až jí spadneme rovnou do hrnce s polívkou!“

„Tak něco udělej Samueli, nenech nás spadnout.“

„Já ale nevím, co mám dělat! Dědo, pomoz mi, co mám dělat?!“

„Zkus přistát!“

„Áááááá.“

„Sami jsi v pořádku? Slyšela jsem odsud strašný řev. Mami, tati, co se tu stalo? Proč jsou tady ty židle? Chtěla jsem, aby jste ho pohlídali zatímco...“

„Dovaříš. My víme, Zlatíčko, jen jsme se nechali unést chvílí, poskládali jsme židle z verandy a udělali si letadlo.“

„A ten křik?“

„Já jsem havaroval, mami. Snažil jsem se přistát, jak mi děda radil, ale spadl jsem.“

„Nefňukej Sami, víš, proč jsem nikdy nespádl z oblohy?“

„Protože jsi dobrý pilot?“

„Proto ne.“

„Tak proč?“

„Mám neustále u sebe svůj talisman. Nosím ho na krku, abych ho nikdy neztratil.“

„Jé, ten je krásný.“

„To je. František ho nikdy nesundal a nikdy mi neukázal co v něm je.“

„Kdybich ti to ukázal, tak bys mi ho vzala.“

„Možná. Ale teď, když už nelétáš, nechceš se s námi podělit o tvé celoživotní tajemství?“

„To bych mohl.“

„To jsi tam měl celá ta léta tohle?“

„Co to je?“

„To je fotka ze svatby tvých prarodičů, Sami.“

„Ta nejkrásnější. Celé ty roky jsem jí hledala.“

„Říkám, že by jsi mi jí vzala, drahá Selin. No a teď si můj talisman vezmi ty.“

„Dědo, ale vždyť je tvůj. Pomohl ti a díky němu jsi nikdy nespádl z oblohy.“

„Přesně tak a teď pomůže tobě, abys už nikdy nespádl do maminčiny polévky. Ber ho.“

„Děkuji ti, dědo.“

„Pod jednou podmínkou.“

„Jakou?“

„Za třicet let, přesně na den, nás odvezeš do Paříže.“

„Slibuji.“

„Tak a teď se běž najíst, určitě ti stydne oběd.“

„Díky babi, díky dědo.“

„Takže pilotovat nebudeš?“

„Já mám svou kariéru pilota za sebou.“

„Udělal jsi mu radost.“

„Od čeho prarodiče jsou?“

„Děkuji. Nechcete zajít na oběd? Polévky mám dost.“

„Ne, díky, máme se Selin rezervaci v jedné francouzské restauraci.“

„Tak si to tam užijte.“

„Neboj, užijeme.“

„Mami, pálí se ti tam něco na pánvi.“

„Já nechala zapnutý sporák, už jdu Sami! Ráda bych se s vámi rozloučila víc, ale...“

„Běž, nebo se ti z toho stane uhlí a já ti budu aspoň půl roku koukat přes rameno a připomínat, že takhle jsem tě vařit neučila.“

„Máš pravdu, tak se mějte.“

„Pa.“

„Ahoj dědo, ahoj babi!“

„Nazdar pilote.“

Muž šel ve svém obleku po chodbách letiště. Na kapse u saka měl výšivku s jeho logem a na krku zlatý medailon. Tento den byl pro něho důležitý a výjimečný. Jako jeden z mála lidí na světě se vydal za svým snem a dokázal si ho splnit. Byl pilot a k tomu vlastnil leteckou společnost. A dnes splní slib, který dal svému dědovi. Třicet let nosil na krku zlatý medailon a třicet let si ho cenil. Procházel kolem terminálů a pozoroval spěch, který letiště vytvářelo. Byl domluvený rok dopředu, aby mohl dnešní den odletět. Usedl do letadla a vzlétl. Na krku se mu blýskal zlatý medailon, ve kterém byla fotka jeho nejcennějšího okamžiku. Díky ní věděl, že nikdy nespadne z oblohy. Oblaka pohltila jeho letadlo a on se vydal za cílem své cesty - do Paříže.

Anna Vališková